

Az öreg tölgy

Egy magas dombtetőn, távol a város nyüzsgő zajától állt egy öreg, terebélyes tölgyfa. Ágai kényelmesen nyújtóztak minden irányba, és ősz lévén aranyló levelei a szél lágy simogatására, mint megannyi csengettyű, halkán duruzsoltak és vidám táncot lejtettek. Ez az öreg fácska minden évszakot nagyon szeretett, hiszen mindben megtalálta a maga örömét. Tavasszal édes illatú virágokat nevelt, hogy a dombtetőn játszadó gyerekeket elvarázsolja az utánozhatatlan illatfelhővel, nyáron madárfiókák biztos menedékeként és mókusok bölcsőjéül szolgált, ősszel a festői tájba olvadva élvezte a lustán elnyúló meleg napsugarakat, télen pedig örömét lelte a lelkes szánkózók szelíd nézegetésében. Egész évben érződött a dombocskán az öreg tölgy mosolya. Az alatta helyet kapó, itt-ott megfakult, fából készült pad éppen ezért kedvelt úti célja volt a környéken kirándulóknak.

A tölgy sok állatnak szolgált menedékkül, a rigó családok és cserfes verebek mellett jól megfértek a kedves mókusok is, akik apró odújukban nevelgették a nemrég megszületett kicsiny mókusgyerekeket. A fatörzs rejtett zugában süni család rejtőzött.

Egy délelőtt a melengető őszi napsugár kicsalta odújukból a mókusszülőket, és a magukra hagyott csemeték legkisebbike, Szeder csetlő-botló, négy kis lábát összegabalyító ugrásokkal valahogy szülei nyomába eredt, azonban nem jutott messzire. Mihelyt kiért az odúból, a vékony faágról lepottyant, egyenesen a puha avarba. Úgy megijedt, hogy mozdulni sem mert. Csak pityergett egymagában. A szülei hiába keresték, sehol sem találták. Az öreg tölgy nagyon bízott az embereken, és alig várta, hogy valaki felsétáljon a dombtetőre. Az első erre járó egy

idős hölgy volt, aki a padra leülvén feltette a szemüvegét, és olvasni kezdte vaskos keményborítós könyvét. A tölgy hiába regette leveleit, borzolta faágait, hogy a hölgy észrevegye őt, nem járt sikerrel. Miután becsukta könyvét, és eltette szemüvegét, a hölgy lesétált a dombról. Rögtön utána egy család érkezett, akik hangosan nevetve és szaladgálva szintén nem hallhatták a fa segítségkérését.

Szeder, a kismókus keservesen sírdogált az avarban, mert nagyon egyedül érezte magát szülei és testvérkéi nélkül. Ekkor feltűnt a távolban Barni, egy kisfiú, aki gyakori vendég volt a dombocskán. Minden nap felsétált a tölgyhöz, és mesélt neki. Elmondta, hogy két testvérkéje van, iskolába jár és cukorbeteg, de nem bánja. A tölgy nagyon bízott a jólelkű fiúban. Amikor Barni a padra ült, és elővette a tízóraitra szánt almáját, a tölgy megrezgettette aranyló leveleit.

– Mi az, kedves tölgy? Mit szeretnél mondani? – kérdezte.

A tölgy elmosolyodott, és egyik alsó ágát Szeder, a kis mókusgyerek irányába forgatta. Ekkor a rigószülők is besegítettek, és repkedni kezdtek Szeder felett. Barni nyomban odaszaladt, és felemelte az aprócska állatot.

– Ó szegény! Leestél az ágról? – kérdezte, majd némi této-vázás után felnézett a felette magasodó fára, és hozzátette:

– Ne aggódj! Felviszlek!

A tölgy mosolya még szélesebbre húzódott. Szeder bemászott a kisfiú kabátzsebébe, onnan kémlelt izgatottan. Barni felmászott a padra, a padról a tölgy által lenyújtott ágra, majd fel egyre magasabbra és magasabbra. A mókusszülők ugrándoza mutatták az utat Barninak. Mikor felértek az odúhoz, a kisfiú megsimogatta Szeder hátát, és azt mondta mosolyogva: – Várj, amíg megerősödsz! Mindenki megerősödik egyszer.

RAJZ:
Bedő Katica

Óvatosan testvérkéi mellé tette a mókusgyereket és örömteli mádáracsicsergés közepette lemászott a fáról. Nagyon büszke volt magára, hogy segíteni tudott!

Indulnia kellett hazafelé, de a dombról lefelé vezető ösvényen sokáig vissza-visszanézett kedves barátjára, az öreg tölgyre, aki ezernyi levelével integetett utána.